

Avant..!

Lluïta per la
Revolució
Socialista

P. O. U. M.

Núm. 4

J. C. I.

Cal sanejar

D'un costat cada dia nous problemes. Cada dia més interès en frenar la dinàmica marxa del proletariat en armes. D'altre costat cada dia es manifesta més l'instint revolucionari de la classe productora. Cada dia es fa més necessària la preparació d'un cop decisiu que acabi definitivament amb tot allò i tots aquells que vulguin obstaculitzar el procés de revolució que viu el nostre país.

Ha arribat un moment que cal tenir l'audàcia precisa. Si continuem esperant potser farem tard.

Tinguem present que encara ens queden molts enemics. Que en la reraguarda per haver-nos deixat portar d'un sentimentalisme mal entès no s'hà fet el sanejament necessari.

La lluita actual és a mort. Els feixistes ho han entès bé. Allà on ells dominen no s'accontenten solament en fusellar els homes d'idees avançades, també suprimeixen pel sol fet d'haver-se dit republicà. I no fusellen solament l'home, sinó que hi passen també les dones i criatures. No s'accontenten amb el pastor sinó que oceixen tot el remat. Saben perfectament el que fan.

Hem mantingut sempre el criteri d'assegurar la reraguarda. Recordareu els fets d'Irún. Mentre els nostres camarades es defensaven contra les embestides dels moros i del terç, els emboscats els ametrallaven per l'esquena. Per això nosaltres voldríem que existís més energia en l'obra de depuració. Cal imposar el terror revolucionari. No ens deixem guanyar per un excés d'humanitarisme. Siguem pràctics i conscients. Solament així veurem degudament resolt aquest important problema.

A més cal tenir en compte que amb la sindicació forçosa molts elements feixistes i feixititzants havent aconseguit un carnet sindical ja creuen estar salvats. Cal per això revisar meticulosament les llistes d'afiliats. Cal obrar amb molta cautela per tal de que no se'ns filtrin dins les nostres organitzacions elements totalment indesitjables. Seria lamentable que l'enemic aconegués entrar a casa nostra.

Ara bé, per fer una feina com cal, convé posar a la direcció de les organitzacions elements responsables. Resultaria perjudicial que ens deixéssim coaccionar per algun partidisme exacerbat que pretengués eliminar camarades conscients i de demostrada actuació revolucionària, per encimballar elements dubtosos que s'han decidit a treballar pel proletariat quan han cregut que la cosa era guanyada.

A la direcció de les organitzacions cal posar-hi companys que tinguin mèrits reconeguts. Com a revolucionaris, com a honrats i com a capacitats. I tots aquells que no tinguin la completa confiança del proletariat que es quedin a casa puix si ara es volen aprofitar de moments quelcom anormals i que ells creuen favorables per fer-se una posició personal, probablement molt aviat se'ls hi demanarà compte dels seus actes. Dels realitzats des del 19 de juliol cap ací i d'abans d'aquesta data.

Sanejada la reraguarda i procurant que els dirigents de les organitzacions no siguin ex-lacais de la burgesia, sinó companys honestos i sincerament revolucionaris, ens serà factible acabar totalment amb la canalla feixista i fer triomfar en el nostre país la revolució social, que donarà a la nostra classe aquell benestar pel qual venim lluitant des de fa molts anys.

Parlem clar

El nostre partit ha estat sempre amic de dir la veritat a la classe treballadora. Segurament, que aquesta mania de parlar clar, ha estat el que ha motivat la nostra sortida del govern.

Però nosaltres, com que entenem que els moments actuals, són moments de dir el nom veritable del pa i del ví, continuem tossuts orientant a la classe treballadora.

En els primers moments de la lluita, sota el denominador comú de l'antifeixisme s'hi aplegaren les forces més disperses, unides únicament per això, per un *anti*, i per tant, unides únicament en el període de destrucció, de lluita.

Batut el feixisme a una part important de la nostra terra, es destaquen, amb tota netedat, dues posicions fonamentals, de les quals, depen la sort de la revolució.

Una, la dels socialistes, comunistes oficials i republicans d'esquerra, tendeix a separar la guerra de la revolució, per parlar-ne després—com diuen els socialistes—o bé, per què defensem la república democràtica, com afirmen els comunistes.

L'altra posició, la de la C. N. T. i del P. O. U. M. manté que si la nostra revolució vol triomfar ha de seguir el camí de totes i fer, al mateix temps, la guerra al front i la revolució a la reraguarda.

La primera posició entranya per els que la mantenen un desconeixement total i absolut dels problemes econòmics i socials del nostre país.

En efecte, per més que no es vulgui, aquí, ja s'ha fet una part de feina revolucionària, hi ha hagut incautacions de fàbriques, de terres, de tallers, col·lectivitzacions d'indústries, de grans empreses, de les terres, etc., etc. Però, com que això s'ha fet sense ordre ni concert, sense direcció fixa, avui les fàbriques col·lectivitzades no rendeixen com abans. Les indústries no produeixen, les grans empreses—tenim l'exemple dels transports—donen déficit enorme. Al camp hi ha un caos que estereix.

I això és clar. L'Economia no rutila. I sense aquesta base no anirem enlloc. I només queden dues solucions. O abandonar tot el que s'ha fet, i fer tornar l'amo de les fàbriques i de les terres, o des de dalt dictar normes fixes per socialitzar i per col·lectivitzar tal com ho exigeixen les necessitats econòmiques del front i de la reraguarda.

La cosa és clara. O s'adopti aquesta posició, o el fracàs és segur, i perdem la guerra i perdem la revolució.

Tenim, però, confiança en el nostre partit i en la C. N. T., i creiem que, arribat el moment, sabran actuar amb l'audàcia i la decisió que els moments requereixen.

Pallac.

Llegiu sempre Avant..!

SETMANARI
Preu 15 cèntims.
Figueres, 2-1-37

TRIBUNA AGRARIA

Sagetes de la J.C.I.

Orientacions als vinyaters

Es fa difícil, per una sèrie de circumstàncies, en els temps actuals, poder tractar amb tota concreció de problemes per als quals precisaria tenir a l'abast aquelles dades i orientacions que no és tasca planera, ni molt menys d'obtenir. No obstant, tenint en compte, l'obligada deficiència amb la qual cal comptar, ens proposem exposar unes consideracions que puguin contribuir, encara que sigui en molt petita proporció, a fer menys penosa la situació de la classe vinyatera.

Es clar, que la major bona voluntat no pot suplir la manca de dades necessàries quan hom tracta, no solament de concretar un preu, sinó amb una major ambició, fer profecies respecte quines puguin ésser les fluctuacions que aquest preu pugui sofrir en el futur, baldament aquest futur no vulgui anar més enllà del termini que tenca l'aparició d'una nova collita. Es ben evident que, en les hores actuals, manquen d'una informació precisa respecte la quantia de les collites de ví en els diversos països productors, així com dels preus que hi regeixen; i, per damunt de tot, altres factors constitueixen les determinants per a la fixació del preu que hagi de regir en un moment determinat, i, per tant, a la fixació del criteri que guii respecte la quantia i el moment oportú per les vendes a fer. El vinyater, que viu quotidianament les dificultats que comporta l'insuficient rendiment de les seves activitats, no necessita, certament, que les hi fem enenedores, puix que constitueixen la seva preocupació constant; però per aquells altres que ho ignoren, hi haurà prou amb consignar el fet de que la collita que s'acaba d'elaborar, no representa, almenys en aquesta comarca, més del 25 al 30 per cent de la anterior. Això vol dir que és indispensable valorar bé aquesta migrada collita que tants afanyos ha costat de salvar, donada la virulència que van revestir els atacs del mildiu, obligant a fortes despeses al vinyater.

Però aquesta valoració, molts diran, com és possible obtenir-la? Dissortadament, el problema del preu del ví és un problema d'una extraordinària complexitat, i, per tant, solament amb molta extensió seria factible examinar els diversos caires que presenta. No és aquest, ara, el nostre propòsit. Volem referir-nos, només, a la valoració que, al nostre entendre, hauran d'obtenir aquells vinyaters que al mateix temps que la necessària paciència, tinguin també la resistència econòmica precisa per esperar els dies que, indubtablement, han de venir, ben favorables certament per obtenir una compensació prou justa a la reduïdíssima collita.

Els fets han començat a comprovar la nostra fonamentada opinió, exposada ja al començament de la campanya. Fonamentada sobretot en fets d'ordre monetari i en la quantia de l'exportació amb relació a l'escassa collita. El preu ja ofert per alguna casa compradora estrangera, de 4 pts. grau i hectó n'és una prova palesa.

UN VINYATER.

Posicions clares

Hi ha cap a quatre mesos que es publicà un decret de sindicació obligatòria d'un sol sindicat agrícola a cada localitat, no hem vist res que ens indiqui que al camp tot això s'ha complert. Per quin motiu? Provarem de demostrar-ho. No sabem si és perquè la majoria dels pagesos no s'han donat compte o si per part dels dirigents de Sindicats local, no els hi ha vingut prou bé que s'interessin, per damunt de l'interès general dels pagesos hi han volgut posar l'interès partidista d'organització.

Pot portar, la divisió de la classe pagesa, algun resultat pràctic? Indubtablement, no. Tindriem molts casos, per poder demostrar que la divisió dels treballadors és anti-econòmica. Per exemple: a les nostres comarques de l'Alt Empordà, la principal collita és el raïm, aquest producte, tal com es recull no podem portar-lo a la venda, cal transformar-los en ví, per poder-lo portar al mercat. Per fer la elaboració del ví, es necessiten més cellers, i si cada sindicat, (com ara ens trobem en molts pobles existint C.N.T., U.G.T. i Rabassaires) ha de tenir un celler, això serà, no una nova Economia, sinó un veritable caos d'organització.

Cal, doncs, que tots els treballadors sabem donar-nos compte, de la necessitat que tenim de que, a cada localitat existeixi un sol Sindicat Agrícola, perquè a l'hora de defensar els nostres interessos econòmics, tant els socialistes, com els comunistes i els anarquistes, tots voldrem que, el que nosaltres produïm tingui el valor del que costa de produir.

Sembla que s'anirà a la organització ràpida de tot això, perquè el control que es necessita de la producció, en aquests moments tant difícils de la nostre Revolució, ho exigeix. Fem, doncs, que tots els pagesos sabem donar-nos compte del gran paper que nosaltres representem, deixem de banda dintre de les qüestions econòmiques els partidismes Sindicals, i fem que molt aviat, tinguem a cada localitat, el Sindicat Unic Agrícola.

Per defensar els nostres interessos econòmics, cal que tots els pagesos treballem per el Sindicat Unic Agrícola. Per defensar les nostres ideologies, i fer que la Revolució vagi endavant, cal que ingresseu al partit polític de la classe treballadora revolucionària: el P. O. U. M.

A. FERRER.

Llansà, Desembre 1936.

Esquerra Republicana de Catalunya ja torna a cuejar. No vol reconèixer el paper secundari que li pertoca realitzar. Li sembla que tornen els bons temps d'enxufes, de les sardanes i dels segadors. Van completament equivocats. La petita burgesia sols pot anar a remolc del proletariat, classe dinàmica i renovadora.

Els fets però els obligaran a situar-se. Veiem abans quan es tractava d'anar a Barcelona per assistir als actes d'E. R. C. que els homes de la Federació Republicana Socialista de l'Empordà es movilitzaven i feien grans caravanes. Ara la cosa ja ha variat, diumenje passat varen poder arribar a fer un omnibus de 22 places.

Mentrestant el nostre partit tenia de pregar a varis companys que marxessin a Barcelona, al míting de l'Olimpia, amb tren, puix ja s'havien omplert els tres omnibus més grans que existeixen a Figueres. I es movilitzaven uns centenars d'obrers. Això demostra plenament, que cal es desenganyi l'Esquerra, el temps ha variat i que mai més tornaran a ésser el que eren, i consti que si s'ho han perdut ha estat, precisament, perquè ho han fet tant malament com han sabut i perquè en les grans decisions no han donat mai a la cara.

El proletariat alemany va ésser traït premeditament pel social-demòcrata NOSKE. Aquest amb la seva actuació inqualificables desencadenà la lluita intestina entre el proletariat, ço que donà pas al fatídic Hitler.

A Catalunya existeix un altre Noske, conegut per Comorera. Aquest també seria fatídic pel proletariat sinó se li veïés el plumero de lluny. Solament el seguiran quatre indesitjables com ell, elements arrivistes que solament maniobren a sou de la gran burgesia.

En el nostre país tenim la sort que les dues grans organitzacions obreres, la C.N.T. i el P.O.U.M., han arribat a un complet acord, que ens permetrà fer triomfar totalment la Revolució, i no dubtem que al costat nostre s'hi posarà tot el proletariat conscient per tal de consolidar definitivament al nostre país una societat més justa i equitativa que la que patim abans del 19 de juliol.

S'ha vist la causa dels militars del Castell de S. Ferran. Hi ha hagut sentència. No te importància. L'únic important a resenyar, és notificar al proletariat figuerenc i empordanès, que la Federació Republicana Socialista de l'Empordà, mobilitzà gran nombre de testimonis de descàrrec. I el que més ens va extranyar és el trist paper que hi varen fer els testimonis que ni el 19 de juliol, ni el 20, ni 21, es trobaven a Figueres, i declaraven per referències donades pels seus correligionaris, la majoria dels quals, podien ésser a Figueres, no ho neguem, però el que no recordem és haver-los vist en els llocs de perill i responsabilitat que devien ocupar si no haguessin tingut por.

Milers i milers d'obrers, varen assistir al míting

Llegiu sempre Avant..!

de l'Olimpia. Vells militants. Homes d'acció. Camarades honrada que han rebutjat sempre tota mena de bens materials per a mantenir diàfana i pura la seva ideologia.

En aquest míting, es va parlar amb una claretat i cruessa envejable. El lèxic honest dels obrers revolucionaris. Es va posar en evidència la labor contrarevolucionària d'aquests elements que ens volen difamar. Es va exposar l'història *revolucionari* de Comorera l'element més funest pel proletariat hispànic.

S'aplaudí llargament una consigna. La necessitat urgent de formar un govern obrer. Que serà la garantia de guanyar la guerra i fer triomfar la revolució social.

Ens assabentem per les cròniques que en el míting de Belles Arts, solament s'han tocat himnes pairals. La petita burgesia ja bandeja «La Internacional». Ja no aixeca el puny enlaire.

Dels oradors, solament Companys ha parlat clar i de cares a la realització. Cal recordar, però, que Companys ha estat molts anys en contacte amb organitzacions obreres i que ha viscut íntegrament les commocions polítiques i socials que han fet trontollar el país en aquests darrers anys.

Per això pot ésser dels únics polítics de la petita burgesia que es salvi de la hecatombe que s'apropa.

Avui no podem admetre canfusionsismes de cap mena, els que es dediquen a cercar discòrdies sols treballen pel triomf del feixisme.

Padrien explicar-nos els que varen assistir al míting de Belles Arts, com és compaginen les paraules de Companys, amb les del *ministre* Aiguader, tractant de covards als heroics treballadors de la C. N. T. de Sevilla i Saragossa?

Mítings del P. O. U. M. i de la J. C. I.

Dimecres

LA JONQUERA: a les 10 nit.

Conferència a càrrec de **Grossí**.

Tema: «La Guerra i la Revolució».

Dijous

NAVATA: a les 9 nit.

Míting a càrrec de

Grossí - Pallac - Carreres

Divendres

PORT-BOU: a les 10 matí.

Pallac - Carreres - Grossí

LLADÓ: a les 10 nit.

Conferència a càrrec de **Grossí**

Dissabte

LLANSÀ: a les 8 nit.

Conferència a càrrec de **Grossí**

Tema: «Guerra i Revolució».

Diumenge

FIGUERES: TEATRE MUNICIPAL

A les 10 matí: Conferència a càrrec de

MANUEL GROSSI

Tema: GUERRA i REVOLUCIÓ

CASTELLÓ: a les 5 tarda.

Conferència càrrec de **Grossí**.

RESPONSABILITAT Els pioners

Qualsevol actitud, qualsevol consigna, porta en si—i en moments revolucionaris com els que vivim, encara més—la responsabilitat del triomf o de la derrota.

El P. O. U. M. dóna la consigna (opinió i responsabilitat) de fer la revolució socialista a la reraguarda com a garantia constructiva d'aquesta lluita contra el feixisme; i, diem això, no com a caprici, sinó perquè analitzem els diversos fets i lluites socials que s'han registrat al nostre país, i és llavors quan la dialèctica materialista o sigui el contingut material de tot aquest seguit de lluites, ens dóna a preveure, que a Espanya després del 14 d'Abril havia fracassat la monarquia, i ara, després de cinc anys de república de dretes i esquerres, ha fracassat també la democràcia burgesa.

Una vegada sentats aquests precedents de marxisme elemental, i donant a la nostra revolució el caire veritat de la lluita, no solament salvem la nostra personalitat de revolucionaris, sinó que recau sobre nosaltres la «responsabilitat del triomf».

Mai com ara, en totes les assemblees sindicals i polítiques, s'havia parlat tan clar, acusant i posant de relleu l'actuació de llurs militants en les diferents tasques que la revolució demana. Y, és precisament aquest ambient de crítica sens dubte sempre que sigui fonamentada, i que vagi desde el militant més modest fins al senyor Largo Caballero, el que dóna i ha de donar vida a la nostra lluita. Un poble en armes que no tingui esperit de crítica, no sap el que defensa, ni vetlla per el que lluita.

Nosaltres persistim, i persistirem en portar a cap una crítica fonamentada contra el P. S. U. C. no per sistema, sinó per considerar que la consigna de «república democràtica no respon ni molt menys als moments actuals, i que segurament els que la llençen són curts de vista o bé les ansies reformistes no els hi permeten de sentir els crits d'angoixa de les dones i criatures de Madrid.

Fonamentem, tan sols breument la nostra crítica. Marx, digué: «Proletaris de tots els països uniu-vos», i Lenin fidel deixeble, fundava la III Internacional. Tot el món obrer, per damunt dels governs i de les fronteres, s'unia, obsessionat per la recordança viva d'aquells «deu dies que comogueren el món» i, que era el primer cop mortal que es donava al capitalisme, mitjançant la presa del poder per la classe treballadora.

Aquesta gesta, tant classita, com roja, amb 12 anys d'Stalinisme, s'ha descolorit fins arribar a la perversió de la política diplomàtica; de la S. de N.; i dels pactes de guerra amb França.

Stalin, no té confiança amb la solidaritat internacional que representava en temps de Lenin, la III Internacional, i firma pactes de guerra amb el govern feixista de Laval. Stalin deshonra la memòria de Lenin, portant a Litvinof, a xerrar a la S. de N. I parlant de les escomeses del capitalisme contra la U. R. S. S. Stalin a més desconfiar del proletariat de tot el món, desconfia també del seu poble, el qual, ha portat a cap, dos plans quinzenals i ha demostrat que sap sacrificar-se per la revolució.

El fet de veure que els Comorera, Vidiella, i tots els vells detractors de U. R. S. S., s'han convertit ara en defensors, no de la Revolució Russa perquè la desconeixen, sinó del govern Stalin, evidència el verídic de les nostres acusacions.

Davant d'això, nosaltres marxistes, només volem recordar aquelles paraules de Marx: «L'emancipació dels treballadors, ha d'ésser obrat dels treballadors mateixos».

Núñez Soler.

Companys: Al sortir aquest portantveu de la Joventut Comunista Ibèrica i del P. O. U. M. ací a Figueres, nosaltres pioners creiem un deure fer veure als escèptics que, encara que, gairebé infants, també servim per alguna cosa.

Està vist que tota revolució necessita una joventut que l'hi doni empenta: però darrera d'aquesta joventut had'haver els que han d'ésser els homes de demà.

I aquests són els pioners.

Nosaltres no intentem res més, que educar-nos en les dificultats que la vida ens ofereix, per a que, quan siguem, grans no ens sorprenguin aquestes dificultats.

Ací aprenem a lluitar. No volem viure sotmesos!

Ara que uns militars traïdors i uns frares, que en nom de la religió, roben i assassinen a tots els obrers que poden, ensangonant les contradetes de l'Espanya proletària, nosaltres diem més fort que mai, per a que ens puguin sentir tots els Hitlers i Mussolinis, tots els moros i legionaris, tots els militars traïdors a la seva patria.

No passereu!!!

Salvem a la U. R. S. S. Fem la Revolució.

El sentit internacionalista que caracteritza a la nostra lluita, abona una vegada més, la nostra posició intransigentment marxista-leninista, es a dir, la nostra posició autènticament revolucionària.

En contra el que propalan, secundats per forces estranyes, els menxevics del P. S. U. C., nosaltres continuarem en la nostra posició, que ha estat la de sempre, segurs d'interpretar i afiançar d'aquesta manera els alts interessos de la Revolució Socialista.

El caire nacionalista, Sassalleà, antimarxista per tant, en que ha degenerat la Internacional Comunista, el qual portantveu a Catalunya són els ex-detractors de la U. R. S. S. i el socialisme marxista, Comorera i companyia, fa que aquests senyors tinguin més confiança en els governs democràtics burgesos que en la classe obrera internacional, única que pot amb la seva acció revolucionària portar la nostra causa a bon terme.

El crit final del manifest de Marx-Engels «Proletaris de tots els països uniu-vos!» i que els menxevics de *Treball* volen fer-se seu, és sarcàsticament desmentit per la posició nacionalista dels nostres reformistes, traduint-lo en la pràctica de la següent forma: «Govers democràtics burgesos de tots els països uniu-vos!»

Està clar, que aquests senyors, la seva conducta contrarevolucionària volen justificar-la amb les necessitats, segons ells, de la diplomàcia... la Socie-

at de Nacions... la opinió internacional... la petita burgesia... Bé, bé. Però, qui enganya aquí?

La opinió internacional està fabricada en Alemanya, en Itàlia, en Àustria, per les publicacions feixistes a les ordres de Hitler, Mussolini i Schuminger, fent veure a la «seva» opinió que combaten contra la barbàrie roja. En els països democràtics-burgesos, la opinió està fabricada, també, per la gran premsa controlada pels grans banquers, grans industrials o comerciants, preparant als seus lectors, també, adequadament. En canvi, tota la premsa proletària inspirada pel reformisme de la II i III Internacionals, així com les publicacions clandestines dels països feixistes tractant de fer creure que a Espanya es lluita per la democràcia burgesa, que els a conduïts a ells a l'esclavitud del feixisme.

Es a dir, que mentre la burgesia sap a que aténirse, respecte a la nostra lluita, la classe obrera internacional queda ideològicament desarmada i desorientada.

L'única enganyada, no és, doncs, la burgesia,

l'única enganyada, és la classe obrera, en perjudici de la nostra causa.

La nostra revolució, con totes les revolucions progressives, és sabotjada y combatuda descaradament per la burgesia internacional. Nosaltres, fidels al pensament de Marx, afirmem, que l'única manera de debilitar l'ajuda que el capitalisme mundial presta als faciosos, és preparant a la classe obrera de tots els països anunciant-los-hi la veritat per la qual lluitem, anunciant-los-hi que lluitem per la Revolució Socialista. I que, fent-la, és lo major manera de salvar a la U. R. S. S. del cercle de ferro que acabaria amb ella a sang i foc.

Són, aquestes, clares posicions nostres, les que escandalitzen als eters servidors de la burgesia i enxufistes permanents dels Comorera i companyia. Però, malgrat tot, el nostre partit que ha estat sempre al mateix lloc, no abandonarà mai les posicions clares, sabent que representa la seva lluita el pervindre de l'Humanitat.

ILICH.

burgesia—esquivarà totes les seves escames, per més que s'hi jugui la llibertat d'un altre poble. Per tal de no perdre la seva posició, és capaç, fins i tot, de donar pas al feixisme, si no pot ofegar tot intent d'emancipació obrera.

Ara bé, a mida que els dies passen es delimiten millor els caps. Els factors en pugna es manifesten amb tota claretat. A un costat el gran capitalisme, a l'altre, el proletariat, i al mig dels dos, la petita burgesia, una part de la qual, està netament al costat del proletariat i l'altra que neda entre dues aigües esperant l'ocasió d'ajuntar-se amb la gran burgesia que és a on aspira arribar.

Tenim, doncs dues forces. El Capitalisme i els estats feixistes, i el Proletariat i les repúbliques obres. Uns han ajudat des del primer moment a les forces mercenàries de Franco; els altres a la classe treballadora espanyola. Uns han proporcionat ràpidament i a canvi de concessions, material bèlic en gran escala; els altres—el proletariat—a falta de material, ens donen els seus cossos plens de venjança per oposar als canons alemanys i italians. Són aquestes dues forces esparremades per tot el món, que segueixen al detall la nostra lluita.

El feixisme internacional sap—sabia—molt bé el que es juga en la nostra Revolució. Saben que no es va per consolidar la República democràtica, sinó que se la vol transformar en República Socialista. Això també ho saben els demòcrates internacionals—de no ésser així, ens haurien ajudat de bon principi—. Uns i altres, no s'enganyen. Saben, que de triomfar el proletariat espanyol, la Revolució es propagarà ràpidament a altres llocs d'Europa. Soben que la seva existència com a tals estot és de curta duració, i és per això que no escatimen esforços per proporcionar avions a Franco, per més que la premsa republicana vulgui fer creure que s'intenta consolidar la República democràtica. Amb això l'única cosa que es consegueix, és desconcertar al proletariat internacional que ha posat l'esperança de la seva alliberació en el triomf de la República Socialista a Espanya.

Els avions italians—continua Mussolini provocant—han visitat les nostres costes i han deixat en territori francès record del seu pas. Molts creien que això seria suficient per una protesta diplomàtica i s'han equivocat. Altre cosa hauria estat, si l'equivocació (?) hagués vingut del nostre camp. Al capitalisme francès—que és, al fi i al cap, qui governa a França—l'interessa molt més que triomfi Franco que nosaltres.

Si els socialistes i demòcrates francesos no surten de la seva passivitat per a ajudar-nos obertament a nosaltres, podria succeir molt bé, que de no triomfar ràpidament nosaltres, es trobesin, a no tardar, amb el mateix ball que ens trobem nosaltres.

Bellostes.

El Feixisme provoca

La Revolució Espanyola—com era de preveure—ha tingut repercussions internacionals. Els esperits es van vigoritzant. La lluita internacional no s'ha desencadenat, però, tothom es prepara pel moment oportú. Arribarà un moment que el teatre de guerra—localitzat avui en terres d'Espanya—serà insuficient i s'extindrà a tot el món com una reguera de pólvora. Els estats feixistes s'agrupen i es preparen accelerant al màxim la producció de materials bèlics. Els estats demòcrates, cegats pel seu legalisme no

preveuen—o no volen preveure—el desenllaç pròxim.

Hitler i Mussolini no tenen cap inconvenient en passar-se per la torera tots els pactes que puguin fer-se. Ells obren d'acord amb tots els gran capitalistes de totes les nacions. De sobres saben que la seva supervivència va estretament lligada amb la guerra i no escatimen cap ocasió per provocar i treure el màxim de benefici amb les seves provocacions. Estan segurs de que els Estats demòcrates—o sigui la petita

FEI-

XIS-

ME

Per causes alienes no ha pogut sortir aquest periòdic a la data anunciada.